

РЕШЕНИЕ

№ 23340

гр. София, 07.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 05.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **4525** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на М. И. К. [ЕГН] от [населено място], [улица], чрез адв.С. – С., [улица], ет.1 ап.2, тел. 0886 10 78 32 срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 24-4332-001821 от 02.04.2024г, издадена от ПИ в отдел ПП СДВР, с която на основание чл.171, т.1,б.,б“ от ЗДвП на жалбоподателя е наложена ПАМ-временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед.Заповедта била незаконосъобразна, защото нямало данни водачът да е употребил наркотични вещества.Освен това се цитира чл. 34 ал.3 от ЗАНН и се счита, че производството е подлежало на прекратяване.Иска се отмяна на Заповед за прилагане на ПАМ № 24-4332-001821 от 02.04.2024г, издадена от ПИ в отдел ПП СДВР като незаконосъобразна и постановена в нарушение на ЗАНН. В съдебно заседание жалбоподателят , редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява. С Молба от 04.06.2025г. се изразява становище по същество на спора, като процесната ЗППАМ се намира за незаконосъобразна по съображения, че от събраните по делото доказателства и най- вече от постановление за прекратяване на наказателно производство на СРП и иззетите биологични проби се установявало, че жалбоподателят не е употребявал наркотични вещества.По тези съображения се иска отмяна на ЗППАМ.Заявява се претенция за присъждане на разноските по делото по списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – от ПИ в отдел ПП СДВР, издал процесната ЗППАМ, редовно и своевременно

призован, не се явява.Представява се от юрк. К., която оспорва жалбата и представя писмени бележки.Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ЗППАМ е наложена, на основание чл.171, т.1,б.,б“ от ЗДвП, на М. И. К., затова че на 31.03.2024г. около 14,50 часа управлявал МПС- мотоциклет „Х.“ в [населено място] по [улица]от [улица]към [улица], като до №31 при извършената проверка водачът / жалбоподателят/ отказал да бъде проверен с техническо средство „Дръг тест 500“ с фабричен номер А. за употреба на наркотични вещества.На водача е издаден талон за медицинско изследване .

За извършено нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП е съставен АУАН.

При така установената фактическа обстановка ПИ в отдел Пътна полиция СДВР е издал процесната№ 24-4332-001821 от 02.04.2024г., като е посочил, че налице хипотеза на отказ за тестване с техническо средство за наркотици, и на основание чл. 171, т. 1, б.“б“ от ЗДвП на жалбоподателя К. временно е отнето свидетелството за управление на МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца .

По делото е приложено Постановление на СРП от 21.01.2025г. за прекратяване на наказателното производство, по аргументи, че СХЕ е установила високорискови наркотични вещества/ амфетамин, кокаин, тетрахидроканабинол/ единствено в урината на К., но употребата на такива вещества се доказвала чрез резултата от изследването на кръвната проба, като преписката е изпратена на О „ПП“ СДВР относно ангажиране на административнонаказателна отговорност на жалбоподателя. Приложено е НП, връчено на 03.04.25г. , с което жалбоподателят е санкциониран за нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП с наказания глоба и лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца, за отказа да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотични вещества.Приложена е жалба до СРС по оспорване на НП, като няма данни за резултата от обжалването.

По делото е представена и приета административната преписка, като в същата се съдържа и справка – картон за водача, видно от която жалбоподателя нееднократно е наказван за извършвани различни нарушения по ЗДвП, с НП и фишове.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.Съгласно приложена Заповед № 6400 от 07. 07. 2023г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР .Съгласно Заповед № 6324/17.08.2028г. на Директора на СДВР, издателят на процесната ЗППАМ заема длъжността посочена ЗППАМ- ПИ в отдел „Пътна полиция“ СДВР. Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за

упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта правно основание.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването - чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа няколко хипотези. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на хипотезата - водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка техническо средство за наличие на наркотични вещества или техните аналози. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява мотоциклет „Х.“ и отказва да бъде тестван за употреба наличие на наркотични вещества или техните аналози. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ. С факта на отказа е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП, което от своя страна е материалната предпоставка за възникване на правомощието на административния орган да приложи ПАМ.

От доказателствата по делото, в т.ч. АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното, а констатациите му не са опровергани от жалбоподателя, е установено, че жалбоподателят на посочената дата и час е отказал да бъде изпробван с техническо средство, определящо употребата на наркотични вещества и техни аналози.

Спорът в случая се свежда до факта, дали, след като на жалбоподателя е връчен талон за медицинско изследване и същият се е явил във ВМА и дал биологични проби, са били налице предпоставки за налагане на ПАМ - чл. 171, ал. 1, т. 1, б. "Б" от ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП регламентира не правото на водача за избор на вид проверка, а правомощието на контролния орган да приложи предвидената ПАМ при осъществяване на всяка една от алтернативно предвидените в закона хипотези, сред които са и - проверка с техническо средство или чрез химичен, респ. медицински анализ. Граматически двете хипотези са отнесени една към друга с алтернативна връзка чрез съюза "или", което означава самостоятелност на прилагането им. Иначе казано разпоредбата е приложима при няколко

фактически основания, изброени алтернативно, между които е и посоченото „отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор“. В този смисъл достатъчно е да е налице само отказ за проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества, респ. алкохол, за да бъде наложена съответната ПАМ.

Т.е. разпоредбата съдържа няколко хипотези, които са дадени алтернативно, а не кумулативно. Единствената възможност за отказ от тестване с техническо средство за употреба на наркотични вещества е предвидена в чл. 3а, т.3 от Наредба №1от 19.07.2017 г. – когато физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест, каквато хипотеза в случая не е била и не се твърди да е била налице. Отказът да бъде проверен с техническо средство е достатъчен, за да се приложи мярката по този законов текст. В Решение № 12245/ 13.10.2017 г. по адм. дело № 9208/2017г.на ВАС е казано: „...От доказателствата по делото е видно, че в случая органът твърди, че е налице отказ на лице, което управлява моторно превозно средство, да бъде проверено с техническо средство. Разпоредбата не изисква наличието кумулативно на отказ за проверка с техническо средство и на отказ да се даде кръв за медицинско изследване. И единият отказ е достатъчен...Съгласно Решение № 2026 от 13.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 11068/2018 г., VIII о- „... Разпоредбата не изисква кумулативното наличие на двете хипотези /отказ за проверка с техническо средство и отказ да се даде кръв за медицинско изследване/, поради което осъществяването на която и да е от тях обосновава съставомерност на деянието и дава възможност за прилагане на ПАМ.“ Следователно, и единият отказ, както в случая за тестване с техническо средство, е достатъчен.

Фактът, че жалбоподателят е отказал при проверката да бъде тестван с техническо средство с „Дрегер Дръг Тест 5000“ не се променя от последвалото негово съгласие да даде биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване, защото двете хипотези законодателят е заложил в условията на алтернативност, а не в кумулативност, противно на твърдяното в жалбата. Както бе посочено по – горе употребата на съюза "или" при изброяването на фактическите основания за прилагане на този вид ПАМ недвусмислено сочи, че основанията са независими едно от друго, което означава, че дори и само при наличието на едната от тези хипотези по отношение на нарушителя следва прилагане на въпросната ПАМ. За прецизност следва да се посочи, че последващото изпълнение на медицинско предписание не санира отказа за извършването на проверка с техническо средство. Изпълнението на медицинското, респ. химическо изследване би имало значение за опровергаване на показателите от изследването проведено с техническо средство, доколкото получени при изследване на кръвна проба се приемат за по-достовърни, но в условията на отказ от изследване с техническо средство, както в случая, е без значение какво ще установи медицинското/ химико- токсикологично изследване, дори в случай, че е извършено.

Доводите на жалбоподателя относно срока по чл. 34 ал.3 от ЗАНН са неотнормисими към настоящото производство, която не е административнонаказателно, а е по оспорване на индивидуален административен акт, на процесната ЗППАМ.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа. Относно срока на действие на мярката е несъмнено, че към момента в който въпроса за вината и

юридическата отговорност на жалбоподателя във връзка описаното деяние бъде разрешен/ няма данни за резултата от оспорването на НП/ административна принуда на практика ще бъде безпредметна, а продължаването на нейното прилагане, не ще е вече в съответствие с целта, която закона преследва, посредством налагането на административни мерки от категорията на процесната такава. Ето защо, както законодателя, така и административния орган са посочили именно този момент, като край на периода на действие на принудата, като същевременно са го ограничили до максимална продължителност от 18 месеца. Така настъпването на един от двата посочени момента, ще има за пряка последица прекратяване на действието на административната мярка.

Съдът намира, че мярката се явява съответна на целта на закона в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените разноски.

С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция ответникът има право на разноски . Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Разпоредбата на чл. 24 от наредбата регламентира, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Съдът намира, че с оглед проведеното едно съдебно заседание по делото и осъщественото процесуално представителство, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено в минималния размер.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на М. И. К. ЕГН: [ЕГН] от [населено място], [улица], чрез адв.С. – С., [улица], ет.1 ап.2, тел. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 24-4332-001821 от 02.04.2024г, издадена от ПИ в отдел ПП СДВР, с която на основание чл.171, т.1,б.,б“ от ЗДвП на жалбоподателя К. е наложена ПАМ-временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА М. И. К. ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, на осн. чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 лв., представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: